

CHANA A DÍTĚ VYPROŠENÉ OD BOHA

I. ČTENÍ Z BIBLE

1. Samuelova 1,1–18; 2,1–7

II. ČTENÍ Z BIBLE

Žalm 127,3a

Hle, synové jsou dědictví (dar) od Hospodina.

KÁZÁNÍ

Tolik nádherných myšlenek a bohatství nám předkládá překrásná kapitola o narození Samuele a jeho mamince Chaně. Bylo by o tom možné hovořit v několika kázáních a ještě by nebyl konec.

Chci připomenout alespoň některé věci pro zamyšlení. Dnes především v souvislosti s tím, že začínáme nový školní rok a budeme prosit o Boží požehnání, ochranu, moudrost a vedení pro naše děti a vnuky.

1.

Plození a rození dětí není oblast, která by se vymykala Bohu a nepatřila do života víry a zbožnosti. Je to oblast života, do níž má co mluvit, mluví a má mluvit sám Bůh.

Chaninu bolest z toho, že nemá děti, znají manželé, kteří děti mít nemohou. Jak po nich touží. A někdy to není možné ani se všemi dnešními medicínskými možnostmi.

Na druhé straně roste počet lidí, kteří děti mít nechtějí. Pro které jsou jen přítěží a otravou. Raději si pořídí kočku nebo psa, se kterými je méně práce a starostí. A když dojde k nechtěnému početí, nechají svoje počaté dítě zabít. „Nechala si to vzít. Zbavila se toho“ říkají mnozí, jako by nešlo o nic jiného, než si nechat vzít třeba mandle nebo nějakou bradavicí.

Jedni po dětech touží, druzí je odmítají a zabíjejí. Jedni hledají možnosti, jak mít dítě, druzí počaté docela chladnokrevně zabijí, protože ještě nemůže křičet: „Já jsem také člověk! Já chci žít!“

Ti, kdo dali svůj život Kristu a žijí s ním, vědí jasně a jednoznačně: Potrat je porušení Božího zákona, je to těžká vina, která má nedozírné následky po všech stránkách, která hrozivě ubližuje duši těch, kdo to dělají, vede k jejich zcytnutí, rozpadu hodnot, vymizení úcty k životu.

Když nějaká matka odloží dítě do babyboxu, je označena za krkavčí mámu. Když zabije novorozeně, je to matka vražedkyně, která spáchala nejohavnější čin. Když jde na potrat, neřekne většinou nikdo nic. Nebo: „Je to přece její právo.“ A přitom je to stejně zlé a hrozné.

Rozklad společnosti začíná neúctou k nejslabším: a těmi jsou jistě na prvním místě nenarozené děti. A také staří a nemohoucí lidé. Děsivá je společnost, která nedovolí žít těm, kteří by žít měli. Která nejen odmítá, ale ničí a zabíjí Boží dar.

Děti jsou Boží dar. Děti jsou dědictvím od Hospodina. To samozřejmě neznamená, že ten, kdo děti nemá, protože nemůže, je méněcenný a neúplný člověk. Děti jsou dar, který někomu není dán. Zase mu Bůh dává a může dát jiné dary. Ale odmítnout děti, dokonce je nenarozené zabít, znamená pohrdat Bohem.

2.

Děti jsou dar od Boha. Ale děti také patří Bohu – a především Bohu. A Bohu je potřeba je oddat a zasvětit.

Jistě není možné říci, že všechny děti dělají svým rodičům vždy jen radost. Není možné říci, že všechny děti se vždy dobře vyvedou. Často i v jedné rodině je to tak, že děti jdou naprosto různým směrem. Jistě je tu také vliv dědičnosti, přirozené sklony a všechno, co s tím souvisí.

A přece si musíme my všichni, kteří máme děti, položit nad svými dětmi docela poctivě otázku, která zní: Čemu, jsme zasvětili své děti? Čemu či komu jsme je oddali? Protože na dětech se nakonec ukazuje, čemu byly oddány a zasvěceny. Zda Bohu nebo někomu či něčemu jinému.

Chana oddala svého chlapce Bohu. Udělala to ještě dřív, než se její chlapec narodil. Modlila se za své dítě dávno před jeho narozením. A modlila se především za to, aby její dítě sloužilo a patřilo Pánu Bohu. Dokonce slíbila, že její dítě bude patřit Bohu. A svůj slib opravdu splnila.

Když se díváme na sebe a na ostatní rodiče i prarodiče kolem sebe: Kdo oddává své dítě Bohu? Oddat znamená ze všeho nejvíc toužit po tom, aby dítě patřilo Pánu Bohu. Ne aby se především mělo dobře a lépe než my, aby se uplatnilo a prosadilo, aby mělo snadný a pohodlný život.

Mnoho rodičů dnes oddává své dítě blahobytu. Ze všeho nejvíce touží po tom, aby se děti hlavně měly dobře. A pak se náramně diví, že jsou tomu děti tak oddané, že dovedou do svých rodičů kopnout, když jsou staří, nemocní a nemohoucí – a už jenom ohrožují jejich blahobyty. Ty děti ale dělají jenom to, čemu byly oddány.

A mnozí oddávají své děti kariéře, slávě, úspěchu. Dítě brzy zjistí, čemu je rodiče oddávají. Dítě brzy zjistí, co je pro rodiče rozhodující a hlavní v životě.

Chana oddala dítě Bohu a dala Bohu slib. Se sliby, ani se sliby Bohu, dneska nikdo nespěchá. Prý je lépe neslibovat, než to pak nesplnit. Je pravda, že slíbit a nesplnit je velmi zlé. Ale o co je lepší neslíbit a nesplnit? Výsledek nakonec zůstane úplně stejný.

Boží slovo mnohokrát mluví o tom, že lidé něco slibovali, že dávali Bohu své sliby. Ukazuje tím, že je to na místě, že i my máme své sliby Bohu dávat. A máme je samozřejmě také plnit.

Slibem Bohu, pokud jde o děti, je křest. To je chvíle, kdy rodiče vyznávají, že chtějí své dítě oddat Bohu. Kdy slavnostně slibují, že povedou své dítě k Pánu Ježíši Kristu. Kdyby všichni to všichni dělali, bylo by tady v kostele jistě více dětí i dospělých.

Mám pocit, že dnešní neochota mnoha lidí nechat pokřtít vlastní děti souvisí se strachem z toho velkého slibu. Často používané zdůvodnění: „Ať si to rozhodnou sami, až dospějí,“ vyjadřuje vlastně určitým způsobem: „Mně až tolik nezáleží na tom, aby moje dítě bylo oddáno Bohu.“ Kdyby ano, oddal bych je Bohu a dal bych Bohu svůj slib.

Ten slib je ale pak potřeba naplňovat. Jak má dítě vědět, že patří Bohu, když mu to rodiče nevysvětlí – nejen slovy, ale skutečností života? Jak má cítit sounáležitost s církví, když do kostela přijde jednou za měsíc nebo za dva? Copak je možné, aby dítě pochopilo, že je to něco důležitého, když se tomu věnuje jen hodina za měsíc? Když se rodiče nemodlí s ním a za ně, když neslyší příběhy z Bible?

Kdo oddává své dítě Bohu, ten musí sám stavět Boží věci na první místo ve svém životě.

3.

A ještě jednu věc chci připomenout. Chana si své dítě, svého chlapce musela vyprosit. V hořkosti duše, v pláči a bolesti, vytrvalou modlitbou. A Bůh její modlitbu vyslyšel.

Myslím na naši církev, na náš sbor, na naše společenství. Jsme smutní z toho, že nemáme děti, konfirmandy, mládež, že je jich vlastně jen hrstka? Modlíme se za ně, prosíme za děti?

Děti si na Bohu musíme vyprosit a vyplakat. Tak to dělala Chana. Musíme si vyprosit i děti pro sbor. Je ale mezi námi taková touha a prosba?

Vyprosit si děti a vnuky z vlastních rodin na Pánu Bohu. A to znamená také: udělat jim Boží věci krásné, sednout si s nimi, vyprávět jim, zvat je, přicházet s nimi, modlit se za ně.

Zač se modlíte u svých dětí a vnuků? Za to, aby se jim nic nestalo a měly se dobře? Nebo aby uvěřily v Pána Ježíše Krista a šly v životě jeho cestou? Děti ve sboru si musíme vyprosit vroucími modlitbami. Modlitbami za své vlastní děti a vnuky, i za děti a vnuky druhých.

Ale také vroucími modlitbami za lidi kolem sebe, kteří v Krista nevěří. Musíme vytrvale prosit Boha za to, aby se lidé, které potkáváte v práci, nebo v obchodě, před domem, kteří žijí v bytě nebo domě vedle vás, aby se roztoužili po Božích věcech. Aby uvěřili a aby se z nich staly děti Božího království. I o tyto děti jde – o nové křesťany ve sboru. I za ně máme odpovědnost. I je si musíme vyprosit vroucími modlitbami.

Vroucně a vytrvale by měla z našich úst znít prosba za nové děti pro Boží království. Mysleme na to, že bychom se měli soustředit všichni každý den na vroucí prosby za děti pro Boží království.

MODLITBA PO KÁZÁNÍ

Prosíme tě, Pane Ježíši Kriste, za děti. Prosíme, aby naše děti a vnuci našli cestu k tobě. Oddáváme ti je. Daruj nám moudrost a sílu, abychom jim byli dobrým příkladem víry. Prosíme tě také za nové děti víry pro náš sbor, za nové lidi. Otevři srdce těch, kteří tě neznají. Amen.

Michal Šourek, 3. 9. 2023